

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W. dnia 02 sierpnia 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Marchwicka

Protokolant Anna Olszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Jarosława Szymczyka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 17 maja 2013r. i 30 lipca 2013r. we W. sprawy

A. M. (A. M.) syna K. i D. z domu D.,

Urodz. (...) we W.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 listopada 2010 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, dokonał kradzieży rozbójniczej w ten sposób, że wykorzystując nieuwagę personelu sklepu dokonał kradzieży sześciu sztuk spodni męskich marki H. o łącznej wartości 2399,70 zł, a następnie w celu utrzymania się w ich posiadaniu użył wobec P. G. przemocy w postaci popchnięcia go, czym spowodował jego upadek, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci urazu głowy oraz stłuczenia i otarcia naskórka przedramienia prawego, którego to obrażenia naruszyły czynności jego ciała na czas poniżej dni siedmiu, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyki II Wydział Karny sygn. akt II K 503/03 z dnia 6 listopada 2003 r. za czyny z art. 280 § 1 k.k. i inne na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 19 kwietnia 2005 r. do 15 maja 2006 r.

tj. o czyn z art. 281 k.k. i art.157§2 k.k. w zw. z art.64§1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **A. M.** za winnego tego, że w dniu 15 listopada 2010 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, dokonał kradzieży rozbójniczej w ten sposób, że wykorzystując nieuwagę personelu sklepu dokonał kradzieży sześciu sztuk spodni męskich marki H. o łącznej wartości 2399,70 zł, a następnie w celu utrzymania się w ich posiadaniu użył wobec P. G. przemocy w postaci popchnięcia go, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyki II Wydział Karny sygn. akt II K 503/03 z dnia 6 listopada 2003 r. za czyny z art. 280 § 1 k.k. i inne na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 19 kwietnia 2005 r. do 15 maja 2006 r., co stanowi przestępstwo z art.281 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. i za to na podstawie art.281 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. wymierza mu karę **2 (dwóch) lat** pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 15.11.2010r. do 17.11.2010r.;

III. na podstawie art.415§3 k.p.k. powództwo cywilne pozostawia bez rozpoznania;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze oraz §19 oraz §14 ust.2 pkt 3 i §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od Skarbu

Państwa na rzecz adw. J. A. kwotę 619,92 zł z tytułu kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu sądowym, w tym 115,92 zł podatku od towarów i usług;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w tym od opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 listopada 2010r. A. M. wraz z Ł. W. udali się do Galerii (...) we W. w celu dokonania kradzieży.

W tym też celu A. M. zabrał ze sobą torbę wyłożoną folią aluminiową, która miała zapobiec załączeniu się alarmu na bramce wyjściowej ze sklepu.

/dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. M. k.19, k.37, k.102, k.194-197

częściowo zeznania świadka Ł. W. k.198-202

częściowo wyjaśnienia świadka Ł. W. k. 22, k.31-32;

protokół przeszukania k.6-10/

A. M. wraz z Ł. W. udali się od razu po wejściu do Galerii (...) do sklepu (...), gdzie Ł. W. wkładał do trzymanej przez A. M. torby 6 par spodni firmy (...), po czym razem z Ł. W. trzymającym torbę z zabranymi spodniami udał się do wyjścia ze sklepu.

/dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. M. k.19, k.37-38, k.102, k.194-197

częściowo zeznania świadka Ł. W. k.198-202

częściowo wyjaśnienia świadka Ł. W. k. 22, k.31-32

zeznania świadka P. G. k. 12

zeznania świadka W. M. k.25v.-26

protokół oględzin płyty CD-R k.57-58;

protokół przeszukania A. M. k.6-10/

Zdarzenie które miało miejsce na poziomie +1 Galerii (...) obserwował ze stanowiska monitoringu pracownik ochrony P. G., który wyszedł z pomieszczenia monitoringu i będąc już poza terenem sklepu zagroził obu mężczyznom drogę.

Obaj mężczyźni popchnęli go i zaczęli uciekać schodami ruchomymi w dół. A. M. udało się zbiec, natomiast P. G. złapał za rękaw Ł. W., a w połowie schodów ruchomych przewrócili się i stoczyli się z nich. Na dole doszło do szarpaniny z uwagi na to, że Ł. W. chciał uciec. Następnie do P. G. dołączył inny pracownik ochrony W. M. i pomógł w ujęciu sprawcy. Ujęty mężczyzna został zaprowadzony do pomieszczenia ochrony gdzie dobrowolnie okazał zawartość torby.

Następnie Ł. W. zadzwonił do A. M. aby wrócił do sklepu i przyznał się do kradzieży. A. M. zjawił się w sklepie i przyznał się do kradzieży, po czym obaj zostali przekazani policji.

/dowód: zeznania świadka P. G. k. 12

zeznania świadka W. M. k.25v.-26

protokół oględzin płyty CD-R k.57-58/

W wyłożonej folią aluminiową torbie znajdowało się 6 par spodni męskich m-ki H. o wartości 1 szt 399,95 zł. Całkowita wartość strat to kwota 2399,70 zł na szkodę (...) Sp. z o.o.

/dowód: zeznania świadka P. G. k. 12;

protokół przeszukania k.6-10/

A. M. został zatrzymany z dnia 15.11.2010r. a następnie zwolniony w dniu 17.11.2010r.

/dowód: protokół zatrzymania A. M. k.5/

W wyniku zdarzenia P. G. doznał urazu głowy, stłuczenia i otarcia naskórka przedramienia prawego, które to obrażenia powstały od działania narzędzia bądź narzędzi tępych lub tępokrawędzistych albo od uderzenia się o takie narzędzia. Powyższe obrażenia naruszyły czynności narządów ciała oraz spowodowały rozstrój zdrowia na za nie przekraczający dni siedmiu.

/dowód: opinia sądowo – lekarska k.56;

zaświadczenie lekarskie k.27, k.46, k. 47/

A. M. nie jest chory psychicznie obecnie i nie był chory w czasie czynu, nie jest również upośledzony umysłowo. Wykluczono inne zakłócenia czynności psychicznych mogące mieć wpływ na ocenę jego poczytalności.

Rozpoznano uzależnienie mieszane od opiatów i amfetaminy które nie ma znaczenia w ocenie jego poczytalności w odniesieniu do aktualnie stawianego zarzutu.

Podawany uraz głowy nie pozostawił trwałych następstw psychopatologicznych i nie ma znaczenia orzeczniczego w niniejszej sprawie.

W czasie czynu w odniesieniu do stawianego zarzutu A. M. nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani też w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Nie było przeciwwskazań do uczestniczenia przez niego w toczącym się postępowaniu.

/dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k.119-121/

A. M. urodził się (...). we W., jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, z zawodu jest ślusarzem, obecnie przebywa w Areszcie Śledczym nie osiągając dochodów. Koniec kar przypada na 12.05.2018r.

Zachowanie w czasie pobytu w Areszcie Śledczym we W. oceniono jako pozytywne.

/dowód: dane o osobie oskarżonego A. M. k.193, k.17;

opinia dyrektora Aresztu Śledczego we W. k.115-117/

A. M. był uprzednio wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu w tym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 06 listopada 2003r. w sprawie II K 503/03 (zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 kwietnia 2004r. w sprawie IV Ka 129/04) za czyny z art.280§1 k.k. i inne na kary jednostkowe po 2 lata pozbawienia wolności oraz czyn z art.278§1 k.k. i inne na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz w konsekwencji karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, która odbywał w okresie od 19.04.2005r. do 18.05.2006r. gdy został warunkowo przedterminowo zwolniony z zaliczeniem na jej poczet okresu od 21.02.2003r. do 21.11.2003r.

/dowód: dane o karalności oskarżonego A. M. k.110-111;

odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków II K 503/03 z danymi o odbyciu kary k.49-50;

odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu IV Ka 129/04 k.51;

odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków VII K 898/09 k.52/

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 14 lipca 2011r. w sprawie V K 364/11 wydanym trybie art.387§1 i 2 k.p.k. Ł. W. został uznany winnym popełnienia czynu kwalifikowanego z art.281 k.k. i art.157§2 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. polegającego na tym, że w dniu 15 listopada 2010 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, dokonał kradzieży rozbójniczej w ten sposób, że wykorzystując nieuwagę personelu sklepu dokonał kradzieży sześciu sztuk spodni męskich marki H. o łącznej wartości 2399,70 zł, a następnie w celu utrzymania się w ich posiadaniu użył wobec P. G. przemocy w postaci popchnięcia go, czym spowodował jego upadek, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci urazu głowy oraz stłuczenia i otarcia naskórka przedramienia prawego, którego to obrażenia naruszyły czynności jego ciała na czas poniżej dni siedmiu i wymierzona mu została kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu zatrzymania jak również orzeczona nawiązka na rzecz pokrzywdzonego P. G. w kwocie 200 zł.

/dowód: akta Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia V K 364/11/

Na rozprawie w dniu 17 maja 2013r. A. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że wszedł do sklepu razem z Ł., zapakował spodnie i wyszedł, a za nimi wyszedł ochroniarz. A. M. wyrzucił torbę i uciekł a po 20 minutach wrócił. Przyznał, że to obn był pomysłodawcą kradzieży, do której służyła torba wyłożona folią aluminiową. Zaprzeczył jakoby ochroniarz miał stanąć w drzwiach aby ich zatrzymać, wyjaśnił, że rzucił torbę i zaczął uciekać. Dowiedział się o art.281 gdy dostał akt oskarżenia i nie miał świadomości sytuacji jak to się wydarzyło. Wskazał, że nie wie skąd obrażenia u ochroniarza.

Przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym **A. M.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że wprawdzie przyznaje się do tego, że ukradł spodnie w ilości 6 sztuk, a dzień wcześniej umówił się z Ł. W. na wyjście do Galerii, jednakże zaprzeczył jakoby miał prychnąć ochroniarza. Wyjaśnił również, że gdy poszedł z Ł. W. do Galerii (...), od razu poszli do sklepu (...), a A. M. miał ze sobą torbę wyłożoną folią aluminiową, co miało zapobiec uruchomieniu się alarmu na bramce wejściowej. Po wejściu do sklepu podeszli do stolika gdzie były wyłożone spodnie i A. M. zabrał stamtąd 6 par spodni, a torbę dał do potrzymania Ł. W. żeby poprawić sobie bluzę i razem zjechali schodami piętro niżej, natomiast Ł. został zatrzymany przez ochroniarza, który akurat wyskoczył ze schodów. A. M. wyjaśnił, że ochroniarz nie stanął w drzwiach wejściowych uniemożliwiając im wyjście ze sklepu i nie było takiej sytuacji aby ochrona odgrodziła im drogę i nakazała wrócić do sklepu. Wyjaśnił, że tamten ochroniarz gdy wybiegł ze schodów od razu zaczął łapać Ł. a A. M. wykorzystał ten moment i uciekł, nie widział momentu jak ochroniarz się wyrzucił. (k.19).

Wyjaśnienia te podtrzymał na rozprawie wskazując, że nie widział, jak kolega został zatrzymany

Również w kolejnych wyjaśnieniach (k.37-38) A. M. przyznał się jedynie do dokonania kradzieży spodni. Zaprzeczył jednak, aby W. miał wcześniej wiedzieć, że jego zamiarem jest kradzież. Wyjaśnił również, że gdy wychodzili ze sklepu ze skradzionymi spodniami, na linii bramek nie było ochroniarza a ze sklepu wychodził jednocześnie z Ł. W.. Jak wyszli nikt ich nie zatrzymywał, a w momencie gdy A. M. poprawiał się i dał Ł. W. do potrzymania torbę ochroniarze wbiegli z dołu schodami i zatrzymali Ł. a A. M. uciekł, nikt go nie gonił. Wyjaśnił, że ochroniarze złapali Ł., nie widział aby się szarpali z Ł. i żeby któryś rzucił mu się na plecy . Wskazał również, że w momencie zatrzymania torba stała między nim a Ł., ponieważ Ł. postawił ją na ziemi.

Wyjaśnień tych nie podtrzymał wskazując, że nie podawał Ł. torby, tylko ją po prostu rzucił uciekając.

W kolejnych wyjaśnieniach (k.102) A. M. przyznał się jedynie do dokonania kradzieży i te wyjaśnienia podtrzymał na rozprawie.

A. M. wyjaśnił, że nie pamięta w co był ubrany tego dnia. Wskazał, że W. szedł z tyłu a on z przodu, a gdy zauważył ochroniarza był 5-10 metrów od bramek sklepowych wówczas rzucił torbę i zaczął uciekać. Wybiegł ochroniarz z drugiego piętra, który był z tyłu względem niego, a z pierwszego wbiegał schodami ruchomymi do góry.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych mających na celu określenie sprawstwa i winy oskarżonego Sąd dysponował jego wyjaśnieniami złożonymi na rozprawie, jak również odczytanymi wyjaśnieniami składanymi mi w postępowaniu przygotowawczym.

Ponadto Sąd miał możliwość zapoznania się z zeznaniami świadków, w tym pokrzywdzonego P. G. oraz Ł. W., uzupełnionych odczytanymi zeznaniami świadka G. oraz wówczas podejrzanego W. z postępowania przygotowawczego. Sąd posiłkował się również odczytanymi wobec niemożności bezpośredniego przesłuchania na rozprawie zeznaniami świadka W. M..

Nadto Sąd dysponował ujawnionymi dowodami w postaci protokołu przeszukania, zatrzymania, oględzin płyty CD-R oraz opinii sądowo-psychiatrycznej i sądowo - lekarskiej, a także akt sprawy prowadzonej przeciwko Ł. W. V K 364/11 które to dokumenty Sąd ocenił jako rzetelne.

Ustalenia w zakresie dotychczasowego trybu życia oskarżonego oraz jego sytuacji majątkowej Sąd oparł na danych osobowych podawanych przez oskarżonego, a także danych o jego karalności oraz odpisach wyroków skazujących, uzupełnionych danymi o odbyciu kar i opinii dyrektora Aresztu Śledczego we W..

Nie można pominąć, że prawem oskarżonego było złożenie wyjaśnień takiej treści, która w najpełniejszy sposób realizowała jego prawo do obrony. Wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim podał, iż do sklepu (...) udał się wraz z Ł. W. w celu dokonania kradzieży oraz przyznał, że dokonał kradzieży spodni opisanych zarzutem. W tym też ograniczonym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom i wyjaśnieniom Ł. W..

Sąd nie dał natomiast wiary pozostałej części wyjaśnień oskarżonego, bowiem pozostawały one w sprzeczności zwłaszcza z zeznaniami pokrzywdzonego P. G., a także świadka W. M., które zostały ocenione jako przekonujące, a osoby te nie miały żadnych racjonalnych powodów do przedstawiania wersji niekorzystnej dla oskarżonego.

Odnośnie treści zeznań świadka P. G. składanych na rozprawie oraz odczytanych relacji składanych w postępowaniu przygotowawczym, Sąd uznał, iż ewentualne rozbieżności między nimi nie dotyczyły okoliczności istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego, a wynikały z upływu czasu od zdarzenia do przesłuchania przed Sądem.

Analizując zarówno treść zeznań pokrzywdzonego jak i zapisu monitoringu ujawnionego w protokole oględzin płyty CD-R, którego rzetelności Sąd nie kwestionował, należało uznać, że mężczyzną ubranym na ciemno, który następnie został zatrzymany w czasie ucieczki ze sklepu był Ł. W., zaś mężczyzną ubranym na jasno (w białej bluzie) był A. M..

Wskazany zapis pozwalał w sposób jednoznaczny i obiektywny ustalić zatem, że mężczyzną ubranym na ciemno był Ł. W. a zatem to ubrany na jasno A. M. wszedł do sklepu trzymając w ręku torbę, a następnie Ł. W. wkładał do niej znajdujące się w sklepie spodnie, po czym A. M. torbę zamknął. Następnie obaj mężczyźni wyszli ze sklepu, przy czym A. M. jako pierwszy a za nim trzymający torbę Ł. W..

Sąd krytycznie ocenił zarówno wyjaśnienia oskarżonego, jak i relację Ł. W. co do przebiegu zdarzenia mającego miejsce na terenie sklepu, albowiem nie była ona zgodna z jego rzeczywistym przebiegiem utrwalonym na płycie CD-R. W szczególności należało zauważyć, że Ł. W. w wyjaśnieniach składanych po raz pierwszy podał „ja nie ukradłem tych spodni zrobił to A.” (por. k.22), a w kolejnych „ja w tym czasie gdy on wkładał spodnie do torby wyszedłem ze sklepu” (por. k.31) co stało w sprzeczności z zarejestrowanym przez kamery rzeczywistym przebiegiem zdarzenia. Zapis ten wskazywał bowiem na to, że mężczyzna ubrany na jasno, który wcześniej trzymał torbę czyli A. M. opuścił

sklep jako pierwszy a za nim szedł niosący torbę mężczyzna ubrany na ciemno czyli Ł. W., który wcześniej wkładał spodnie do torby.

Nie można pominąć, że Ł. W. został już prawomocnie skazany za czyn z art.281 k.k. i art.157§2 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. i to w trybie art.387§1 i 2 k.p.k. a zatem po uzgodnieniu z nim wymiaru kary, tym samym próby przedstawienia przez Ł. W. po raz kolejny odmiennej relacji co do przebiegu zdarzenia w ocenie Sądu należało ocenić jako nielogiczne.

Odnosząc się do relacji pokrzywdzonego Sąd zauważył, że w pierwszych zeznaniach składanych w postępowaniu przygotowawczym świadek P. G. opisując pierwszą fazę zdarzenia wskazywał na to, że został odepchnięty przez obu sprawców kradzieży (k.12), Natomiast w kolejnych wskazał „odepchnął mnie jeden z nich wydaje mi się, że ten w białej bluzie”. Jak wyżej wskazano zapis monitoringu pozwalał w sposób jednoznaczny określić, że mężczyzną w białej (jasnej) bluzie był A. M. a tym samym niezależnie od rozbieżności w relacjach pokrzywdzonego w każdym z przypadków zeznania te wskazywały na A. M., również te składane po raz pierwszy w których świadek wskazywał na to, że odepchnęli go obaj sprawcy.

Co do drugiej fazy zdarzenia Sąd jako przekonujące ocenił relacje zarówno P. G. składane w postępowaniu przygotowawczym, które w przekonaniu Sądu były konsekwentne, jak i uzupełniające je zeznania świadka W. M.. Trzeba zauważyć, że świadek M. jak podał razem z P. G. widział na monitoringu sklepu dwóch mężczyzn dokonujących kradzieży sklepowej a jako pierwszy wybiegł z pomieszczenia P. G.. Zdarzenie rozgrywało się na poziomie +1 poza terenem sklepu, gdy pokrzywdzony próbował zatrzymać jednego z mężczyzn, którym później okazał się Ł. W.. Według relacji W. M. to Ł. W. próbował się wyrwać pokrzywdzonemu, co mu się udało i dopiero na schodach został ujęty przez obu pracowników ochrony. Wcześniej natomiast szarpiąc się z pokrzywdzonym miał przy sobie torbę ze skradzionymi rzeczami. Według relacji W. M. drugi ze sprawców czyli A. M. zbiegł, natomiast świadek wskazał, że nie widział aby A. M. szarpał się z pokrzywdzonym.

Powyższe dowody ocenie Sądu pozwoliły na przyjęcie, iż A. M. dopuścił się popełnienia czynu z art.281 k.k., a polegającego na tym, że w dniu 15 listopada 2010 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, dokonał kradzieży rozbójniczej w ten sposób, że wykorzystując nieuważę personelu sklepu dokonał kradzieży sześciu sztuk spodni męskich marki H. o łącznej wartości 2399,70 zł, a następnie w celu utrzymania się w ich posiadaniu użył wobec P. G. przemocy w postaci popchnięcia go.

A. M. zrealizował swoim zachowaniem znamiona czynu z art.281 k.k. albowiem jego zachowanie polegające na popchnięciu pokrzywdzonego który zagradzał drogę ucieczki obu sprawcom zmierzało do utrzymania się w posiadaniu skradzionych wcześniej spodni.

Niewątpliwie kradzież rozbójnicza jest przestępstwem indywidualnym w tym sensie, że jego przedmiotem może być tylko ten, kto dokonał kradzieży i jest w posiadaniu skradzionego mienia. Jak wyżej ustalono kradzieży spodni ze sklepu (...) dokonali wspólnie oskarżony A. M. i już skazany za ten czyn Ł. W.. Jak wskazywał protokół oględzin płyty CD-R kamery zarejestrowały moment opuszczania sklepu przez obu sprawców a osobą niosącą wówczas torbę ze skradzionymi przedmiotami był Ł. W.. Natomiast relacja A. M. była następująca „torbę dałem do potrzymania Ł., żeby móc poprawić sobie bluzę i razem zjechaliśmy schodami piętro niżej. T. ja bo Ł. został niespodziewanie zatrzymany przez ochroniarza , który akurat wyskoczył ze schodów” (por. k.19), zaś Ł. W. „jak do mnie doszedł zanim weszliśmy na ruchome schody on do mnie powiedział weź przytrzymaj mi torbę bo muszę się poprawić. Ja przytrzymałem tę torbę (...) następnie mu je oddałem” (por. k.33). Abstrahując w tym momencie od krytycznej - bo sprzecznej z zapisem monitoringu -oceny twierdzeń obu sprawców co do przebiegu kradzieży w tym rzekomej niewiedzy Ł. W. co do powodów ich wspólnej wizyty w sklepie, należało zauważyć, że podział ról w kradzieży pozwalał na przyjęcie działania obu sprawców wspólnie i w porozumieniu.

Sąd podziela wprawdzie pogląd zawarty w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 października 1993 r., II AKr 168/93, OSA 1994, z. 1, poz. 3 zgodnie z którym Jeżeli sprawca działa w określony w art. 281 sposób w celu umożliwienia innej osobie utrzymania się w posiadaniu rzeczy przez nią zabranej, nie dopuszcza się kradzieży rozbójniczej, lecz pomocnictwa do kradzieży, jednakże zauważa że został on wyrażony w zupełnie innym

stanie faktycznym a rozważania dotyczyły współsprawcy który nie uczestniczył we wcześniejszej fazie zdarzenia czyli realizacji znamion przestępstwa rozboju.

W realiach niniejszej sprawy uzasadnionym było twierdzenie, że zachowanie A. M. polegające na popchnięciu pokrzywdzonego, które to zdarzenie wynikało z zeznań P. G., było nakierowane na utrzymaniu się w posiadaniu skradzionych wcześniej rzeczy, a co za tym idzie powodowało przyjęcie konstrukcji z art.281 k.k.

Ponadto Sąd podziela pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku z dnia 29.08.2001r. II AKA 121/00 (OSA 2001/5/30) zgodnie z którym „Działanie wspólnie i w porozumieniu w rozumieniu art. 281 k.k. nie ogranicza się (...) do takich sytuacji, gdy wszelkie elementy i przebieg podjętego działania wynikają z uprzedniego uzgodnienia między współdziałającymi, lecz mieści w sobie również takie działania, których podjęcie dyktuje czy wymusza dynamiczny rozwój wydarzeń, o ile postawa współdziałającego nie dostarczy podstaw do przyjęcia, iż nie akceptuje on działań nie uzgodnionych, wykraczających poza zakres wstępnego porozumienia. Jedynie wówczas możliwe jest uznanie, iż sprawca ten ponosi odpowiedzialność w granicach swego pierwotnego zamiaru, z wyłączeniem czynności stanowiących nieakceptowany eksces współdziałającego.”

Skoro zamiarem działania A. M. było dokonanie kradzieży, to logicznym było twierdzenie, że po jej dokonaniu zamierzał utrzymać się w posiadaniu skradzionych przedmiotów. A skoro zamiar ten miał być zniweczony przez pracownika ochrony P. G., który zagroził sprawcom drogę ucieczki, oskarżony użył przemocy w postaci popchnięcia pokrzywdzonego po czym uciekł, podobnie jak Ł. W. który jednak został zatrzymany w wyniku działania obu pracowników ochrony.

W ocenie Sądu przypisywanie oskarżonemu A. M. obrażeń ciała doznanych przez P. G. w sytuacji ustalenia iż ten oskarżony jedynie popchnął pokrzywdzonego w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionych wcześniej spodni, a następnie uciekł z miejsca zdarzenia byłoby nieuprawnione. Trzeba zauważyć, że sam pokrzywdzony P. G. zeznał, że to z drugim sprawcą kradzieży, który został następnie ujęty, szarpał się na schodach ruchomych i razem z nim upadł na te schody (por. k.44-45). W dalszej części swoich zeznań P. G. wskazywał również że to właśnie w wyniku upadku doznał obrażeń w postaci zderzenia naskórka prawego przedramienia, odczuwał bolesność głowy połączone z nudnościami, stłuczenie przedramienia prawego. Wskazał również, że upadł na przedramię a ten mężczyzna upadł mu na rękę a w momencie upadku pokrzywdzony uderzył głową o element schodów. Obrażenia opisane przez pokrzywdzonego odpowiadały treści opinii sądowo – lekarskiej wydanej przez biegłego L. K., która nie była kwestionowana przez strony i w ocenie Sądu zasługiwała na przyznanie waloru rzetelności zwłaszcza że korespondowała ze znajdującymi się w aktach zaświadczeniami lekarskimi pokrzywdzonego. Mechanizm ich powstania w ocenie Sądu mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego odpowiadał opisanemu przez pokrzywdzonego zdarzeniu mającemu miejsce na schodach ruchomych. Z tych też powodów Sąd zmodyfikował opis czynu eliminując z niego spowodowanie u pokrzywdzonego opisanych zarzutem obrażeń ciała.

Sąd przyjął natomiast, że czynu tego A. M. dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa, albowiem był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyki II Wydział Karny sygn. akt II K 503/03 z dnia 6 listopada 2003 r. za czyny z art. 280 § 1 k.k. i inne na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 19 kwietnia 2005 r. do 15 maja 2006 r. Zatem spełniony został opisany art.64§1 k.k. wymóg popełnienia czynu podobnego do tego za jakie został wcześniej skazany na karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności przed upływem 5 lat od zakończenia jej odbywania.

W ocenie Sądu opisane wyżej działanie A. M. było zachowaniem zawinionym. Oskarżony jest osobą dorosłą i mając na uwadze treść opinii sądowo-psychiatrycznej, której wnioski nie były kwestionowane, nie zachodziły okoliczności, które mogłyby umniejszać lub wyłączać jego winę, zwłaszcza że czyn nie miał związku z używaniem przez oskarżonego środków odurzających.

Wymierzając oskarżonemu kary za przypisany czyn Sąd miał na uwadze wskazania zawarte w art.53 k.k., a zatem w pierwszej kolejności granice jego zagrożenia ustawowego karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności.

Sąd miał również na względzie, iż treść art.64§1 k.k. pozwalała na orzeczenie kar w wymiarze do górnej granicy zagrożenia ustawowego zwiększonego o połowę.

Wymierzając karę za powyższy występki Sąd doszedł do przekonania, iż zachowanie oskarżonego nacechowane były dużym ładunkiem społecznej szkodliwości mając na uwadze rodzaj dobra jakie naruszył swoim zachowaniem jak i rozmiar wyrządzonej szkody, której wysokości wskazanej przez P. G. nie kwestionował podobnie jak na podstawie jego zeznań ustalił, że kradzież została popełniona na szkodę V. G. Sp. o.o.

Sąd miał na uwadze motywację oskarżonego, opisany wyżej przygotowany i przemyślany sposób popełnienia czynu, jak również zachowanie oskarżonego po jego popełnieniu.

Wymierzając karę na niekorzyść oskarżonego Sąd ocenił jego uprzednią karalność oraz odpowiadanie w warunkach powrotu do przestępstwa.

Z tych przyczyn orzekł karę bezwzględną 2 lat pozbawienia wolności. W przekonaniu Sądu kara ta jest współmierna zarówno do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oraz adekwatna z uwagi na jej ogólnie – prewencyjne cele, jak też zapobiegawczo – wychowawcze oddziaływanie wobec oskarżonego.

Dotychczasowy tryb życia oskarżonego, abstrahując od samego wymiaru kary w przekonaniu Sądu nie pozwalał na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa wynikającego z treści art.69§1 i 2 k.k.

Sposób w jaki oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu, sposób postępowania po jego popełnieniu, w tym kilkukrotna karalność, pozwalał przyjąć, iż czyn nie miał charakteru incydentalnego, zaś warunkowe zawieszenie wykonania kary nie spełniłoby jej celów zarówno wychowawczych w stosunku do oskarżonego, jak i w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa.

O stosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania kary w ocenie Sądu winien decydować nie tylko poprzedni nienaganny tryb życia sprawcy, czego nie można wywieść o oskarżonym, jego postawa po popełnieniu czynu, ale również szersze względy słuszności i celowości karania.

Dlatego też w świetle wszystkich powyższych okoliczności należało przyjąć, że w przypadku A. M. zważywszy również, że dane mu co najmniej dwukrotnie szanse w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kar (VII K 898/09 SR Wrocław – Krzyki i II K 900/10 SR Wrocław – Śródmieście) nie zostały przez niego wykorzystane, jedyną karą mogącą spełnić swe zadanie zarówno w zakresie celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego, jak i potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jest bezwzględna kara pozbawienia wolności.

Na podstawie art.63§1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania wynikający z protokołu jego zatrzymania.

Sąd art.415§3 k.p.k. pozostawił powództwo cywilne Prokuratora bez rozpoznania z uwagi na to, iż ustalenie zasadności żądania wymagałoby prowadzenia dalszego postępowania dowodowego w tym kierunku.

Orzeczenie o kosztach należnych obrońcy z urzędu za udzieloną faktycznie obronę oparto na treści art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze oraz §19 oraz §14 ust.2 pkt 3 i §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, uwzględniając należny podatek od towarów i usług oraz ilość terminów rozpraw w których obrońca uczestniczył.

Kierując się aktualną sytuacją finansową oskarżonego oraz przewidywaną nieefektywnością egzekucji z uwagi na orzeczoną karę bezwzględną pozbawienia wolności Sąd na zasadzie art.624§1 k.p.k. zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych, zaś na podstawie art.17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych od należnej opłaty, obciążając nimi Skarb Państwa.